

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Մեկերորդը

Ուխտի Սուրհանդակը. մաքրագործումից՝ մինչև սրբազատում

Jeff Pippenger

2024-02-29

Այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը, ներկայացնում էր այն ժամանակաշրջանը՝ Իր մկրտությունից մինչև Ստեփանոսի քարկոծության ժամանակ, երբ Քրիստոսը երկնային սրբարանում կանգնեց:

Բայց նա, լի լինելով Սուրբ Հոգով, աչքերը հաստատեց դեպի երկինք և տեսավ Աստծու փառքը, և Հիսուսին՝ կանգնած Աստծու աջ կողմում: Եվ ասաց. «Ահա, տեսնում եմ երկինքները բացված, և Մարդու Որդուն՝ կանգնած Աստծու աջ կողմում»: Այնժամ նրանք բարձրաձայն աղաղակեցին, ականջները փակեցին և միաբանությամբ հարձակվեցին նրա վրա: Եվ նրան քաղաքից դուրս հանելով՝ քարկոծեցին. իսկ վկաներն իրենց հանդերձները դրեցին մի երիտասարդի ոտքերի մոտ, որի անունը Սողոմ էր: Եվ նրանք քարկոծում էին Ստեփանոսին, որ աղոթում էր Աստծուն և ասում. «Տե՛ր Հիսուս, ընդունի՛ր իմ հոգին»: Եվ նա ծնկի եկավ ու բարձր ձայնով աղաղակեց. «Տե՛ր, այս մեղքը նրանց մի՛ հաշվիր»: Եվ այս ասելուց հետո նա ննջեց: Գործք 7:55–60.

Երբ Ստեփանոսին քարկոծեցին, և Միքայելը վեր կացավ, Ավետարանը գնաց հեթանոսների մոտ, որովհետև մինչև այդ ժամանակ Ավետարանը սահմանափակված էր հրեաներով:

«Այնժամ հրեշտակն ասաց. «Եվ նա պիտի ուխտը հաստատի շատերի հետ մեկ շաբաթվա [յոթ տարի] համար»: Փրկչի՝ Իր ծառայությունը սկսելուց հետո յոթ տարի ավետարանը պետք է քարոզվեր հատկապես հրեաներին՝ երեք ու կես տարի՝ հենց Քրիստոսի կողմից, և ապա՝ առաքյալների միջոցով: «Եվ շաբաթվա կեսին նա պիտի դադարեցնի զոհն ու ընծան»: Դանիել 9:27: Մ. թ. 31 թվականի զարնանը Քրիստոսը ճշմարիտ զոհը, մատուցվեց Գողգոթայում: Այնժամ տաճարի վարագույրը երկու մասի պատռվեց՝ ցույց տալով, որ զոհաբերական ծառայության սրբությունն ու նշանակությունը վերացել էին: Եկել էր ժամանակը, որ երկրային զոհն ու ընծան դադարեն»:

«Այդ մեկ շաբաթը՝ յոթ տարին, ավարտվեց մ. թ. 34 թվականին: Այն ժամանակ Ստեփանոսի քարկոծմամբ հրեաները վերջնականապես կնքեցին ավետարանի իրենց մերժումը. հալածանքից ցրված աշակերտները «ամենուրեք գնում էին և քարոզում խոսքը» (Գործք 8:4), և դրանից կարճ ժամանակ անց հալածիչ Սողոմը դարձի եկավ ու դարձավ Պողոս՝ հեթանոսների առաքյալը»: The Desire of Ages, 233.

34 թվականին ավարտվեց սրբազան շաբաթը (երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր), և հին Իսրայելը բաժանվեց Աստծուց. նրանց փորձության ժամանակը լիովին փակվել էր: Այդ պահին հին Իսրայելի վրա՝ ուխտի մերժման և Աստծո Որդու խաչելության համար, հասանելի հատուցումը ենթակա եղավ Աստծո դատաստանի իրագործմանը: Աստված,

Իր երկայնամտությամբ ու ողորմությամբ, Երուսաղեմի կործանումը հետաձգեց մինչև մ.թ. 66 թվականից մինչև մ.թ. 70 թվականն ընկած պաշարումն ու կործանումը:

Դանիելի իններորդ գլխի այն համարները, որոնք նշում էին այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը, նաև ցույց են տալիս, որ հեթանոսական Հռոմը («այն իշխանը, որ գալու է») պիտի կործաներ քաղաքն ու սրբարանը, սակայն Աստված Իր երկայնամիտ ողորմությամբ հին Իսրայելի որդիներին ժամանակ տվեց լսելու ավետարանը և որոշում կայացնելու, ինչպես նրանց հայրերն էին արել Քրիստոսի և աշակերտների՝ նրանց մեջ կատարված յոթնամյա ծառայության ընթացքում:

«Մոտ քառասուն տարի այն բանից հետո, երբ Երուսաղեմի կործանումը հռչակվել էր Ինքը՝ Քրիստոսի կողմից, Տերը հետաձգեց Իր դատաստանները քաղաքի և ազգի վրա: Զարմանալի էր Աստծո երկայնամտությունը Իր ավետարանը մերժողների և Իր Որդու մարդասպանների հանդեպ: Անպտուղ ծառի առակը ներկայացնում էր Աստծո վարվելակերպը հրեական ազգի հետ: Արդեն տրված էր հրամանը. «Կտրի՛ր դա. ինչո՞ւ է հողը զուր բռնում» (Ղուկաս 13:7), բայց աստվածային ողորմությունը դեռ մի փոքր ժամանակ խնայել էր այն: Հրեաների մեջ դեռ շատեր կային, որ անգիտակից էին Քրիստոսի բնավորությանը և գործին: Եվ որդիները չէին օգտվել այն հնարավորություններից և չէին ստացել այն լույսը, որ իրենց հայրերը արհամարհել էին: Առաքյալների և նրանց գործակիցների քարոզչության միջոցով Աստված պիտի պատճառեր, որ լույսը շողար նրանց վրա. նրանց պիտի թույլ տրվեր տեսնելու, թե ինչպես էր մարգարեությունն իրագործվել ոչ միայն Քրիստոսի ծնունդի և կյանքի մեջ, այլև Նրա մահվան և հարության մեջ: Որդիները չէին դատապարտվում հայրերի մեղքերի համար, բայց երբ, իրենց հայրերին տրված ամբողջ լույսի ճանաչությամբ, որդիները մերժեցին իրենց իսկ շնորհված հավելյալ լույսը, նրանք դարձան հայրերի մեղքերի մասնակիցները և լցրին իրենց անօրենության չափը»:

«Աստծու երկայնամտությունը դեպի Երուսաղեմ միայն առավել հաստատեց հրեաներին իրենց համառ ապաշխարության չգալու մեջ: Հիսուսի աշակերտների հանդեպ իրենց ատելությամբ և դաժանությամբ նրանք մերժեցին ողորմության վերջին առաջարկը: Այնժամ Աստված նրանցից հետ վերցրեց Իր պաշտպանությունը և Սատանայից ու նրա հրեշտակներից հեռացրեց Իր զսպող գործությունը, և ազգը մնաց այն առաջնորդի իշխանության ներքո, որին ինքն էր ընտրել: Նրա զավակները արհամարհել էին Քրիստոսի շնորհը, որը նրանց հնարավորություն կտար սանձել իրենց չար մղումները, և այժմ դրանք դարձան հաղթողները: Սատանան գրգռեց հոգու ամենադաժան և ամենաստորացված կրքերը: Մարդիկ չէին դատում. նրանք դատողությունից անդին էին՝ ղեկավարվելով մղումով և կույր ցատումով: Նրանք սատանայական դարձան իրենց դաժանության մեջ: Ընտանիքում և ազգում, ինչպես բարձր, այնպես էլ ցածր խավերի մեջ, կային կասկած, նախանձ, ատելություն, կոիվ, ապստամբություն, սպանություն: Ոչ մի տեղ ապահովություն չկար: Բարեկամներն ու ազգականները մատնում էին միմյանց: Ծնողները սպանում էին իրենց երեխաներին, և երեխաները՝ իրենց ծնողներին: Ժողովրդի իշխանավորները իշխանություն չունեին իրենց իսկ վրա իշխելու:

Անսանձ կրքերը նրանց բռնակալներ էին դարձրել: Հրեաները ընդունել էին սուտ վկայությունը՝ դատապարտելու Աստծու անմեղ Որդուն: Այժմ սուտ մեղադրանքներն իրենց իսկ կյանքն էին դարձրել անապահով: Իրենց արարքներով նրանք վաղուց ասում էին. «Հեռացրե՛ք մեզնից Իսրայելի Սուրբին»: Եսայիա 30:11: Այժմ նրանց ցանկությունը կատարվեց: Աստծու երկյուղն այլևս չէր խանգարում նրանց: Սատանան կանգնած էր ազգի գլխին, և բարձրագույն քաղաքացիական ու կրոնական իշխանությունները գտնվում էին նրա ազդեցության ներքո: Մեծ պայքարը, 27, 28:

Որպես Ուխտի Պատգամաբեր՝ Քրիստոսը նախ գործեց բացառապես հրեաների հետ: 34 թվականին, Ստեփանոսի քարկոծության ժամանակ, Ավետարանը ապա գնաց հեթանոսներին, և հասավ Աստծո գործադիր դատաստանի ժամանակը, թեև Աստված Իր ողորմությամբ այդ ժամանակակետը հետաձգեց մոտ քառասուն տարով:

Որպես Ուխտի Սուրհանդակ՝ Մաղաքիայի երրորդ գլխի կատարման մեջ, Քրիստոսը երկու անգամ մաքրեց տաճարը: Նա այդ արեց մի ժամանակաշրջանում, որ առանձնապես առանձնացված էր ուխտի այն ժողովրդի համար, որ այնժամ մերժվում էր և արձակվում, ինչպես նաև նրանց համար, ովքեր այնուհետև պիտի դառնային նոր ընտրյալ ժողովուրդը: Երբ այդ ժամանակահատվածը ավարտվեց, սկսվեց Աստծո գործադիր դատաստանի ժամանակը: Հովհաննես Մկրտիչը այն սուրհանդակն էր, որ պատրաստեց ճանապարհը Քրիստոսի այն գործի համար, որով Նա պիտի բարձրացներ նոր ընտրյալ ժողովուրդ, որի հետ պիտի մտներ ուխտի մեջ:

Տաճարի երկու մաքրագործումները առարկայական դասեր էին, որոնք նույնացնում էին Քրիստոսի՝ հոգու տաճարը մաքրագործելու գործը: Երբ Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ գալիս է Մաղաքիա երրորդ գլխում, Նա մաքրագործում է և նաև գտնում Ղևիի որդիներին՝ այն նպատակով, որ հնուց եղած օրերի պես ընծա մատուցվի:

Բայց ո՞վ կարող է տոկալ նրա գալստյան օրը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա երևա. որովհետև նա նման է գտիչի կրակին և լվացարարների օճառին: Եվ նա պիտի նստի որպես արծաթի գտիչ և մաքրող. և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի զատի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:2-3.

Մաղաքիա երրորդ գլուխը, և տաճարի երկու մաքրագործությունները ներկայացնում են Ղևիի որդիների հավատի կատարելագործումը, որն իրագործվում է Ուխտի Պատգամաբերի կողմից: Ղևիի որդիների հավատի կատարելագործումը ներկայացված է ոսկու մաքրագործմամբ:

«Սանատորիումում որևէ ազդեցություն ունեցող բոլորի մեջ պետք է լինի համապատասխանություն Աստծո կամքին, ես-ի խոնարհեցում, սրտի բացում Քրիստոսի Հոգու թանկարժեք ազդեցության առաջ: Հրով փորձված ոսկին ներկայացնում է սերն ու հավատը: Շատերը գրեթե զուրկ են սիրուց: Ինքնաբավությունը կուրացնում է նրանց աչքերը իրենց մեծ կարիքի հանդեպ: Կա

հստակ անհրաժեշտություն Աստծուն ամենօրյա դարձի, ինչպես նաև կրոնական կյանքում նոր, խոր և ամենօրյա փորձառության»։ Վկայություններ, հատոր 4, 558:

Մաղաքիա երրորդ գլուխը, և տաճարի երկու մաքրագործումները ներկայացնում են իմացության աճի վերաբերյալ ըմբռնման կատարելագործումը իմաստունների ներսում, որոնք Ղևիի որդիներն են, և որը կատարվում է Ուխտի Պատգամաբերի միջոցով: Ղևիի որդիների կատարելագործումը ներկայացված է արծաթի մաքրագործմամբ:

Տիրոջ խոսքերը մաքուր խոսքեր են՝ ինչպես երկրային հնոցում փորձված արծաթ՝ յոթ անգամ գտված: Մաղմոս 12:6:

Ուխտի Պատգամաբերը պետք է մաքրեր Ղևիի որդիներին՝ արծաթի և ոսկու պես: Աստծու Խոսքն է, որ մաքրում է, քանի որ մաքրվել նշանակում է արդարացվել և սրբագործվել:

Սրբացրո՛ւ նրանց Քո ճշմարտությամբ. Քո խոսքը ճշմարտություն է: Հովհաննես 17:17:

Հովհաննես Մկրտիչը այն պատգամաբերն էր, որ Մաղաքիայի երրորդ գլխի առաջին կատարման մեջ ճանապարհի պատրաստեց Ուխտի Պատգամաբերի համար, և այդ առնչությամբ նրա պատգամը բնույթով քառակի էր: Նրա գործը ներառում էր նույնացնել այն մաքրման գործը, որ պիտի կատարվեր Ուխտի Պատգամաբերի կողմից, և այն, որ կատարված մաքրման գործը ներկայացված էր որպես կալահատակի ավլելու գործողություն: Նա ցույց տվեց, որ նախկին ընտրյալ ժողովուրդն այն ժամանակ գտնվում էր մերժվելու ընթացքի մեջ: Նա նաև Աստծո ժողովրդին ներկայացրեց Լաոդիկեայի պատգամը՝ այդպիսով նրանց ցույց տալով իրենց մեղքերը և իրենց հայրերի մեղքերը: Նա այս բոլոր իրողությունները դրեց «գալիք բարկության» համատեքստում: Այն պատգամաբերի գործը, որ ճանապարհ էր պատրաստում, ներկայացնում էր մի գործ, որ կատարվում էր մեկի կողմից, ով երբեք կրթություն չէր ստացել այն ժողովրդի կրթական համակարգում, որ մերժվելու ընթացքի մեջ էր:

«Հովհաննես Մկրտչի մեջ Տերը Իր համար բարձրացրեց մի պատգամաբեր՝ Տիրոջ ճանապարհը պատրաստելու համար: Նա պետք է աշխարհին մատուցեր աներկյուղ վկայություն՝ մեղքը հանդիմանելով և դատապարտելով: Ղուկասը, նրա առաքելությունն ու գործը հայտարարելով, ասում է. «Եվ նա պիտի գնա Նրա առաջ Եղիայի հոգով և զորությամբ՝ հայրերի սրտերը դեպի որդիները դարձնելու և անհնազանդներին՝ արդարների իմաստությանը, որպեսզի Տիրոջ համար պատրաստի մի ժողովուրդ՝ պատրաստված» (Ղուկաս 1:17):»

«Փարիսեցիներից և սադուկեցիներից շատերը եկան Հովհաննեսի մկրտությանը, և նա, դիմելով նրանց, ասաց. «Իժերի ծնունդ, ո՞վ ձեզ զգուշացրեց փախչել գալիք բարկությունից: Արդ, ապաշխարությանը վայել պտուղներ բերե՛ք. և մի՛ խորհեք ձեր մեջ ասել՝ Աբրահամն է մեր հայրը. որովհետև ասում եմ ձեզ, որ Աստված կարող է այս քարերից էլ Աբրահամի համար որդիներ հարուցանել: Եվ ահա կացինն արդեն դրված է ծառերի արմատին. ուստի ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի բերում, կտրվում է

և կրակի մեջ գցվում: Ես ձեզ ջրով եմ մկրտում՝ ապաշխարության համար, բայց Նա, որ գալիս է ինձանից հետո, ինձանից գորավոր է, որի կոշիկները տանելու արժանի չեն: Նա ձեզ կմկրտի Սուրբ Հոգով և կրակով. որի բահը Նրա ձեռքին է, և Նա հիմնովին կմաքրի Իր կալը և Իր ցորենը կհավաքի շտեմարան, իսկ մղեղը կայրի անշեջ կրակով» (Մատթեոս 3:7-12):

«Հովհաննեսի ձայնը փողի պես բարձրացվեց: Նրա հանձնարարությունն էր. «Ցույց տուր Իմ ժողովրդին նրանց հանցանքը, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը» (Եսայիա 58:1): Նա մարդկային կրթություն չէր ստացել: Աստված և բնությունն էին եղել նրա ուսուցիչները: Սակայն անհրաժեշտ էր մեկը, որ Քրիստոսի առաջ ճանապարհը պատրաստեր, մեկը, որ բավականաչափ համարձակ լիներ իր ձայնը լսելի դարձնելու հին ժամանակների մարգարեների պես՝ ապականված ազգին ապաշխարության կանչելով»: Selected Messages, գիրք 2, 147, 148:

Ուիլյամ Միլլերը երկրորդ պատգամաբերն էր, որ պատրաստեց ճանապարհը Ուիստի Պատգամաբերի համար, և Միլլերի անձն ու գործը նախապատկերված էին Հովհաննես Մկրտչով:

«Հազարավորներ առաջնորդվեցին ընդունելու Վիլյամ Միլլերի քարոզած ճշմարտությունը, և Աստծո ծառաներ բարձրացվեցին Եդիայի հոգով և գորությամբ՝ պատգամը հռչակելու համար: Հիսուսի նախակարապետ Հովհաննեսի նման, այս հանդիսավոր պատգամը քարոզողները իրենց պարտավորված էին զգում կացինը ծառի արմատին դնելու և մարդկանց կոչ անելու ապաշխարությանը վայել պտուղներ բերելու»: Վադ Գրվածքներ, 233:

Քրիստոսի օրերում խրթին վիճաբանությունների մեջ ընկած հրեաները առաջնորդվել էին վստահելու Մեսիայի մասին մի կեղծ պատգամի: «Մեսիա»-ն այն եբրայերեն բառը է, որը համապատասխանում է հունարեն «Քրիստոս» բառին, որ նշանակում է «օծյալ»:

Այն խոսքը, որ Աստված ուղարկեց Իսրայելի որդիներին՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով խաղաղություն ավետելով. (Նա է բոլորի Տերը:) Այդ խոսքը, ասում եմ, դուք գիտեք, որ հռչակվեց ամբողջ Հրեաստանում և սկիզբ առավ Գալիլեայից՝ այն մկրտությունից հետո, որ Հովհաննեսը քարոզեց. թե ինչպես Աստված Սուրբ Հոգով և գորությամբ օծեց Նազովրեցի Հիսուսին, որը շրջում էր բարիք գործելով և բժշկելով սաստանայից ճնշված բոլորին, որովհետև Աստված նրա հետ էր: Գործք 10:36-38.

Թե՛ «մեսիա»-ն, թե՛ «Քրիստոս»-ը նշանակում են «օծյալը»: Քրիստոսը օծվեց Իր մկրտության ժամանակ, ուստի խիստ իմաստով Նա մինչև Իր մկրտությունը ո՛չ Մեսիան էր, ո՛չ էլ Քրիստոսը: Նրա մկրտությունը մարգարեականորեն համընկնում է Հայտնության տասներորդ գլխի այն հրեշտակի իջնելու հետ, որը իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, և նաև համընկնում է Հայտնության տասներորդ գլխի զորեղ հրեշտակի իջնելու հետ, որը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այս երեք մարգարեական սահմանաքարերը նույնացնում են Սուրբ Հոգու դրսևորումը վերջին անձրևի մեջ:

Խորին վիճաբանող հրեաները կառչած էին մի սխալ ըմբռնման՝ կեղծ մարգարեական պատգամի, թե Մեսիան պիտի հաստատեր բառացի երկրային թագավորություն, ուր Իսրայելի ազգը պիտի կառավարեր աշխարհը: Դա կեղծ պատգամ էր, որ խոստանում էր «խաղաղություն և բարգավաճում»:

Ուիլյամ Միլլերի պատգամը ուներ երկու գլխավոր տարր: Առաջինը ժամանակային մարգարեությունների կիրառումն էր, որոնցով նույնացվում էր սրբաբանի մաքրագործումը, իսկ երկրորդը՝ նրա մերժումը հազարամյա հազարամեակի կաթոլիկական մեկնաբանությանը, որին բողոքականները հակված էին հավատալու: Հազար տարվա խաղաղության և բարգավաճման ժամանակաշրջան համարվող հազարամեակի այդ կեղծ ըմբռնումը ներկայացված էր Մեսիայի թագավորության այն կեղծ պատկերացմամբ, որին կառչած էին վեճասեր հրեաները:

Այդ երկու վկաները բացահայտում են վերջին անձրևի կեղծ պատգամը, որը խոստանում է «խաղաղություն և բարգավաճում»՝ ուխտի Պատգամաբերի համար ճանապարհի պատրաստող պատգամաբերի պատմության երրորդ և վերջնական կատարման մեջ, երբ Նա հանկարծ պիտի գա Իր տաճարը: Այդ կեղծ վերջին անձրևի պատգամը բնորոշվում է որպես «խաղաղություն և ապահովություն» պատգամ՝ հակադրությամբ Հովհաննես Մկրտչի պատգամին, որը հռչակում էր, թե «ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի բերում, կտրւում է և կրակի մեջ է գցվում», երբ գալիս է «գալու բարկությունը»: Այն ներկայացվել էր նաև Միլլերի այն մատնանշմամբ, որ, ինչպես կաթոլիկությունն է ուսուցանում, խաղաղության հազար տարի չի լինելու, որովհետև երբ Տերը վերադառնա, Իր գալստյան փառքով պիտի կործանի երկիրը:

Եվ ձեզ, որ նեղություն եք կրում,՝ մեզ հետ հանդարտություն, երբ Տեր Հիսուսը կհայտնվի երկնքից՝ իր գորավոր հրեշտակներով, բոցավառ կրակի մեջ վրեժ առնելով նրանցից, ովքեր չեն ճանաչում Աստծուն և չեն հնազանդվում մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի ավետարանին. նրանք պիտի պատժվեն հավիտենական կործանմամբ՝ Տիրոջ ներկայությունից և նրա գործության փառքից հեռու: ԲԹեսադոնիկեցիս 1:7–9.

Առաջին երկու պատգամաբերները, որոնք պատրաստեցին, որպեսզի Ուխտի Պատգամաբերը ուխտի մեջ մտնի նոր ընտրյալ ժողովրդի հետ, ցույց են տալիս, որ կեղծ «խաղաղություն և ապահովություն» վերջին անձրևի պատգամը, որը ձևակերպվել է Լաոդիկեական աղվենտիզմի երրորդ սերնդում, ծրագրվել է սատանայի կողմից՝ կանխելու, որ Լաոդիկեական աղվենտիզմը չորրորդ սերնդում ճանաչի իսլամի դերը, ինչպես այն ներկայացված է երրորդ Վա յի մեջ:

Մաքրագործության այն գործընթացում, որ իրականացվում է նրանց համար, ովքեր ներկայացված են Ղևիի որդիներով, նա, ով գալիս է Հովհաննես Մկրտչից հետո, պետք է իր ձեռքում եղող քամհարով լիովին մաքրի և «գտի» իր կալը: Այդ գործը կատարվում է Նրա Խոսքով:

«Նրա հողմահարիչը Իր ձեռքում է, և Նա լիովին կմաքրի Իր կալը և Իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում»: Մատթեոս 3:12: Սա մաքրման ժամանակներից մեկն էր:

Ճշմարտության խոսքերով մղելը բաժանվում էր ցորենից: Քանի որ նրանք չափազանց ունայն և ինքնարդար էին՝ հանդիմանություն ընդունելու համար, չափազանց աշխարհասեր՝ խոնարհության կյանք ընդունելու համար, շատերը հեռացան Հիսուսից: Շատերն այսօր էլ նույնն են անում: Հոգիները այսօր փորձվում են այնպես, ինչպես փորձվեցին այն աշակերտները Կափառնայումի ժողովարանում: Երբ ճշմարտությունը հասցվում է սրտին, նրանք տեսնում են, որ իրենց կյանքերը չեն համապատասխանում Աստծու կամքին: Նրանք տեսնում են իրենց մեջ ամբողջական փոփոխության անհրաժեշտությունը, բայց պատրաստ չեն ստանձնելու ինքնուրացության այդ գործը: Ուստի բարկանում են, երբ իրենց մեղքերը բացահայտվում են: Նրանք վիրավորված հեռանում են, ինչպես աշակերտները թողեցին Հիսուսին՝ տրտնջալով. «Մա խիստ խոսք է. ո՞վ կարող է սա լսել»: Քրիստոսի կյանքի փափագը, 392:»

Վերջին անձրևի լուրը Ամբակումի երկրորդ գլխի «վեճն» է, և դա ճշմարտության խոսքերն են, որ գատում են մղելը ցորենից: Այդ գատումն այն մաքրագործումն է, որ կատարում է Ուխտի Պատգամաբերը: Միլլերական պատմության մեջ Դանիելի ուրբերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի լուրը մաքրագործում առաջ բերեց, երբ այն առաջին անգամ չկատարվեց և հարուցեց Ամբակումի երկրորդ գլխի հապաղման ժամանակը և Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլխի տասը կույսերի առակը: Երբ Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը վերջապես կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, այն առաջ բերեց առավել մեծ մաքրագործում: Այն ժամանակ էր, որ Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծակի եկավ և սկսեց վերջին մաքրագործումն ու սրբագործումը: Այն շարժումը, որ անցել էր երեք սրբագործումներից և մաքրագործումներից առաջին երկուսի միջով, տապալվեց երրորդում և 1863 թվականին ուղարկվեց Լավոդիկիայի անապատը:

Միլլերիտական պատմության մեջ բողոքականներն առաջին հերթին մաքրվեցին ճշմարտության խոսքերով, ապա առաջին հրեշտակի շարժումը մաքրվեց երրորդ փորձարկող պատգամի գալստյամբ: Բայց նրանք, ովքեր 1798-ից մինչև 1844 թվականների ընթացքում՝ քառասունվեց տարիների մեջ, եղել էին միլլերիտական տաճարի շինարարները, չդիմացան երրորդ փորձությանը, որը հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, թեև նրանք կատարելապես իրականացրին տասը կույսերի առակը:

«Շատերը, որ առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի ներքո դուրս եկան Փեսային դիմավորելու, մերժեցին երրորդը՝ վերջին փորձության լուրը, որ պետք է տրվի աշխարհին, և նման դիրք կգրավվի, երբ վերջին կոչը հնչի:»

«Այս առակի յուրաքանչյուր մանրամասն պետք է խնամքով ուսումնասիրվի: Մենք ներկայացված ենք կա՛մ իմաստուն, կա՛մ հիմար կույսերով»: Review and Herald, October 31, 1899.

Մարգարեական պատմությունը, որ սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երրորդ հրեշտակի գալստյամբ, ձախողում էր, և այն ավարտվեց 1863 թվականի ապստամբությամբ: Մինչև 1850 թվականը Քույր Ուսյթը գրեց հետևյալ պատգամը:

«Հունվարի 26-ին Տերը ինձ մի տեսիլք տվեց, որը ես պիտի պատմեմ: Ես տեսա, որ Աստծո ժողովրդի մի մասը տգետ և թմրած վիճակում էր. նրանք միայն կիսով չափ արթուն էին և չէին գիտակցում այն ժամանակը, որի մեջ այժմ ապրում էինք, և որ «մարդը»՝ «կեղտի խոզանակով», արդեն ներս էր մտել, և որ ոմանք վտանգի մեջ էին՝ ավլված հեռանալու: Ես աղաչեցի Հիսուսին, որ փրկի նրանց, որ մի փոքր էլ խնայի նրանց և թույլ տա, որ տեսնեն իրենց սոսկալի վտանգը, որպեսզի պատրաստվեն, նախքան հավիտյան չափազանց ուշ լինելը: Հրեշտակն ասաց. «Կործանումը գալիս է ինչպես հզոր մրրիկ»: Ես աղաչեցի հրեշտակին, որ գթա և փրկի նրանց, ովքեր սիրում էին այս աշխարհը, կապված էին իրենց ունեցվածքին, և չէին կամենում ազատվել դրանից ու այն զոհել, որպեսզի ճանապարհի վրա արագացնեն պատգամաբերներին՝ կերակրելու քաղցած ոչխարներին, որոնք կորչում էին հոգևոր կերակուրի պակասից»:

«Երբ ես տեսա, թե ինչպես են խեղճ հոգիները կորչում ներկայիս ճշմարտության պակասից, և թե ինչպես են ոմանք, ովքեր խոստովանում էին, թե հավատում են ճշմարտությանը, նրանց թողնում մեռնել՝ զլանալով Աստծո գործն առաջ տանելու համար անհրաժեշտ միջոցները, այդ տեսարանը չափազանց ցավալի էր, և ես աղաչեցի հրեշտակին, որ այն ինձնից հեռացնի: Ես տեսա, որ երբ Աստծո գործը պահանջում էր նրանց ունեցվածքից մի մասը, ինչպես այն երիտասարդի պարագայում, որ եկավ Հիսուսի մոտ, [Matthew 19:16–22.] նրանք տրտմած հեռանում էին. և որ շուտով հորդառատ պատուհասը պիտի անցներ և ամբողջությամբ քշեր նրանց ունեցվածքը, և ապա արդեն ուշ պիտի լիներ զոհաբերել երկրային բարիքները և երկնքում գանձ կուտակել»: Review and Herald, April 1, 1850.

1850 թվականին կեղտը մաքրող մարդն արդեն եկել էր: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը, և Նա սկսեց Ղևիի որդիներին մաքրելու և զտելու գործը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Այսօր հոգիները քննվում և փորձվում են, և շատերը անցնում են այն նույն ճանապարհով, որով անցան նրանք, ովքեր թողեցին Քրիստոսին: Երբ նրանք փորձվում են Խոսքով, մերժում են աստվածային Վարդապետին: Երբ հանդիմանվում են այն բանի համար, որ իրենց կյանքը ներդաշնակ չէ ճշմարտության և արդարության հետ, նրանք երես են դարձնում Փրկչից. և նրանց որոշումը, ինչպես վիրավորված աշակերտներինը, այլևս երբեք չի փոխվում: Նրանք այլևս չեն ընթանում Քրիստոսի հետ: Այսպես են կատարվում հետևյալ խոսքերը. «Ում քամհարը Իր ձեռքում է, և Նա կատարելապես կմաքրի Իր կալը և Իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում»»: Signs of the Times, May 15, 1901.